

V MNOHÉM NENAPLNĚNÝ TALENT

(VZPOMÍNKA NA PETRA HOŠKA)

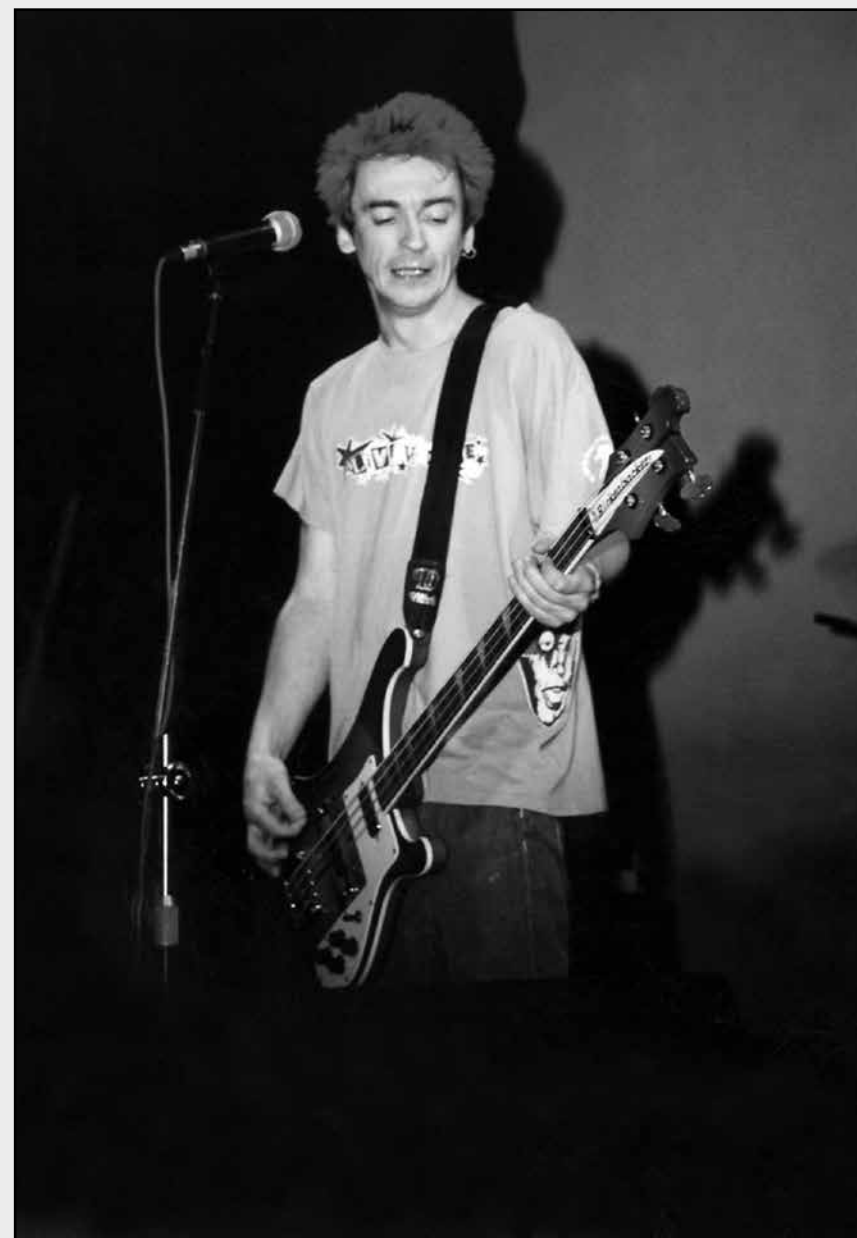

Foto: Miroslav Ledl

O existenci Petra Hoška, zvaného tehdy Sid a později Mucho, jsem se začal dozvídat po svém příchodu do Prahy v roce 1987. Kde došlo k seznámení s ním, si nepamatuji, ale je dost dobře možné, že mi byl kýmsi představen v proslulé hospodě U Zpěváčků, kam jsem si uvykl chodit. V dalším roce už existoval soubor Našrot, Hošek obnovil Plexis, takže jsme se potkávali – s ním i jeho kámošem Sáčkem – nejenom během intenzivních návštěv u Zpěváčků, ale také při společných koncertech obou kapel. Přičemž on navíc zároveň hrával se skupinami Michael's Uncle a Svatý Vincent.

První dva roky po revoluci byly hodně „veselé“ – vyrojila se spousta klubů, neustále se někde pařilo. Poté nastalo temné období Plexis, kdy do chodu kapely začaly v hojně míře promlouvat tvrdší chemické látky. Tehdy byl náš kontakt minimální. Petr pak skupinu rozpustil a začal se věnovat spoluorganizování tanečních party v klubu Roxy a vlastně kdekoli, sám se také stal DJem, když pod jménem Mucho pouštěl vinyly s latino music.

Více potkávat jsme se zase začali od druhé poloviny devadesátých, kdy Petr s jinými spoluhráči (Dušan Lébl, Martin Švec a později Zdeněk Petr) opět obnovil svou kmenovou kapelu, přičemž při různých akcích opět docházelo ke společnému hraní Plexis a Našrot. Naše přátelství se ještě více utužilo tím, že jsme začali navštěvovat proslulou vinárnu U Sudu, kde jsme se kromě společných pitek bavili sledováním fotbalových duelů Ligy mistrů, mistrovství světa a Evropy a samozřejmě naší milované Slavie Praha.

V roce 2001 jsme se společně domluvili, že založíme improvizací projekt, kde on bude pouštět desky s latino music a já do toho budu scatovat, přičemž jsme se pojmenovali Maradona Jazz. Vzápětí se v něm objevil náš kamarád bubeník Jarda Stuchlý a během půl roku se k nám připojil i další člověk, jenž pouštěl latino – DJ Baltazar. A s rozšířenou sestavou nám to „improvizační těleso“, jak my říkáme, vydrželo přes dvacet let. A za těch dvacet let jsme neměli ani jednu zkoušku – to je právě výhoda improvizačního tělesa.

A jaký vlastně byl Petr Hošek? Asi nejsem jediný, kdo řekne, že synonymy k Muchovu životnímu stylu byly mejdan a pařba. Vždycky rád pařil, už od svých sedmnácti – napřed doma v bytě, pak na chalupě v severních Čechách, po roce 1989 se zrodem nových klubů v nich a samozřejmě po hospodách.

Co se týče uměleckého zaměření, dalo by se u něj v mnohém hovořit o nenaplněném talentu. I když se deklaroval jako punker, nebyl nijak ortodoxní, rád objevoval novou hudbu a snažil se ji vtisknout do Plexis anebo ji pouštěl na deskách. Jako baskytarista vycházel z toho, co se naučil při působení u Michael's Uncle, a podle slov Dušana Lébla už pak v Plexis na basovku ani netrénoval – válela se o samotě ve zkušebně. Neměl prostě čas – musel pařit. Jako textař dobře využíval zkratk a sloganů, což je v punku hodně důležité, například sloganem „síla, sláva, stesk, smrt“ zcela vystihl určité období kapely Plexis.

Osobním nastavením byl Mucho člověk pacifisticky založený, nekonfliktní, byť dokázal hodně prudit. Ale vždycky jen ve verbální rovině. Měl v sobě zakódován cit pro svobodu nejen občanskou, ale taky pro svobodu dělat si se svým vlastním životem, co uzná za vhodné. Byl nesmírně vtipný, miloval humor, uměl skvěle vyprávět vtipy, na pódiu byl coby entertainer jedinečný, skoro si myslím, že by byl i výborným hercem, což u něj ale taky zůstalo nenaplněno. Málodko ví, že vynikal v kuchařském umění a byl též labužníkem – rád jídal neznámá jídla neznámých chutí, pil dobrá vína a piva, v posledních letech takzvané speciály. I když působil rozmáchně jako frajer, měl hodně křehkou duši, do žen se snadno zamilovával, o to hůř nesl rozchody s nimi. Jenomže vydržet s ním táhnout ten jeho nekonečný životní mejdan bylo jen pro silné povahy.

A nakonec to jeho tělo prostě nevydrželo. Život z mejdanového krále Petra Hoška vyprchal dne 23. 1. 2023.

Petr „Hraboš“ Hrabalik (Našrot)

V OSA byl registrován od 1993 a napsal 68 hudebních děl.